

Καρνεάδης ὁ Ἀθηναῖος πάλαι τὴν Κλεοπάτραν ὑπῆει;), τοῦτό με φέροντα
 μεγάλης καὶ ἀποστολικῆς διανοίας μικρὸν ἐγχειρίδιον ἠξίου τὴν γλῶσ-
 σαν ἐπὶ τοσοῦτον ἀποστενοῦν καὶ ὑποθλίβειν, ὅπόσον ἂν κάκεῖνος
 ὑπεβαττάρισε, καὶ μηδὲ τὴν λέξιν ὑπαλλάττειν μηδ' ὀτιοῦν. τοῦτο δὲ καὶ
 5 παῖς ἂν εἰς γραμματιστοῦ φοιτῶν πάντως ἀυχήσειεν. οὕτω με τῆς φιλο-
 τίμου προθέσεως ἀπανταχόθεν ἐκεῖνος ἐξέκρουσεν, οὕτω σοφιστικὴν
 ῥώμην πλουτοῦντα παντελῶς ἐξενεύρισε. ἐπεὶ δὲ ῥήτωρ ὢν ἐγὼ οὐκ ἔμελ-
 λον ἐξαγροικισθῆναι πάντα καὶ κληθῆναι 'Μαμμάκνθος', ὡς ἐκεῖνος ἠβού-
 λετο, τοῦτο μὲν ὡς πλατὺν γέλων οὐδὲ τὴν πρώτην ἀκοὴν ἤνεγκα, ἑτέραν
 10 δὲ καὶ ταύτην ἄβατον τοῖς πολλοῖς ἐτραπόμην· ἐποιοῦμην τὸ ἀπὸ τοῦδε
 τὰς ὁμιλίας ἐξ ὑπογύου ῥέων καὶ πνέων σχέδια· λόγος δὲ σχέδιος εἰς τὸ
 μέλλον ἀταμίευτος, ἴσα καὶ ῥοῦς ὀξέως φερόμενος, μνήμαις καὶ γραφαῖς
 ἀπάσαις ἄληπτος.

Ταῦτα μὲν οὖν τοιαῦτα καὶ οὕτως ἔχοντα. λοιπὸν τὴν ἰδέαν προσθεῖναι 12
 15 καὶ τὸν χαρακτῆρα ὑποτυπώσασθαι. οἱ λόγοι εὐρρυθμοῦσι μὲν καὶ κρότου
 ἀντιποιοῦνται· οὐ μὴν καὶ ἠχοῦς αὐτοῖς τοσοῦτον μέτεστι. καὶ ὁ ῥυθμὸς
 ὑπορχεῖται μὲν, εἰ καὶ σωφρόνως ἔν γε τοῖς πλείοσιν, ἐν ἐνίοις δὲ καὶ κυ-
 βιστᾶ· ὡς ἡ λέξις εὐσημος παρὰ πᾶσι καὶ τὸ τῆς σαφηνείας ὑπανγάζουσα
 φῶς, ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ κοινὸν καὶ ὡς ἐν τριόδῳ περιημαξευμένον·
 20 τριοδίτις γὰρ λέξις καὶ καταπεπατημένη ἀπαιδευσίαν κατηγορεῖ καὶ ἰδιω-
 τισμὸν ῥήτορος. οὐ μὴν καὶ ὄγκον διὰ τὸ σαφὲς καὶ μεγέθους ἀμοιρεῖ,
 ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ θεατρικὴ τίς ἐστι καὶ πεποίηται. ἀπόζει δὲ καὶ ἠδύ τι
 ὡς ἐκ λειμῶνος, ἀριστεύει δὲ μάλιστα περὶ τὰς τροπὰς, καὶ ὅτε δριμεῖα
 γίνεται τότε γλυκίων φαίνεται. τὸ δ' ἐξ ἐράνου καὶ συμπεφορημένον ἀπο-
 25 στυγεῖ· βούλεται γὰρ αὐτόθεν συναναφύεσθαι τοῖς πράγμασιν, ἵνα καὶ τὸ
 σημαντικὸν ξυγγενὲς ἔχη καὶ οὐκ ἐπείσακτον καὶ τὸ διάκενον ἀποφεύγη.
 τὸ γὰρ ὀθνεῖον καὶ τεταμιευμένον τῶν λέξεων ὄγκον μὲν ἢ καλλιρρημοσύ-
 νην εὐτυχεῖ διὰ τὸ ἐπιλέγδην καὶ κατὰ σχολὴν ἀπανθίζεσθαι, πένεται δὲ
 τὰς ἐννοίας καὶ διάκενον ψόφον ἀποτελεῖ καὶ περικτυπεῖ τὰς ἀκοὰς μόνον,
 527] μῆτε πᾶσι νοήμασιν ἐφαρμόττον καὶ τῶν πλείονων | ἀποστατοῦν. οὐ γάρ,
 30 ἢ τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ νοῦς βούλεται, καὶ ἡ λέξις ἔπεται, ἀλλ' ἐκτὸς καὶ πόρρω
 τυμπανίζει καὶ ὑπανλεῖ καὶ περιέλκει μᾶλλον τὴν ἐννοίαν ἢ ἅμα α τὸν
 βοῦν, παροιμιάσαιτ' ἂν τις εὐστόχως. τὰ σχήματα ἔστιν οὗ ξενίζουσι· τὸ
 δὲ πάντα ἐξηλλαγμένον καὶ Ἀττικόν, ὑπέρφεν ἢ καὶ ἄλλως καινότροπον,